Diplomaten in oplei ling

door **Tuvit Shlomi**

Stropdassen? Mantelpakjes? Heb ik te veel koffie gedronken? Waar het anders krioelt van de studenten en docenten in al dan niet gescheurde spijkerbroeken, heeft zich vandaag een kudde gevormd van keurig gekamde, goed geklede, attaché-kofferende jonge dames en heren. Het is geen visioen; driehonderd studenten van over de hele wereld bootsen de Verenigde Naties na. Een zoektocht door diverse lokalities van de Universiteit van Amsterdam (UvA) naar het Israel-gehalte van de United Nations International Students Conference of Amsterdam.

Dinsdagochtend haan ik me een weg naar het 'central point' van Unisca. Op het balkon op de eerste verdieping van het Binnengasthuis zitten afgevaardigden aan tafels; en lopen anderen heen en weer. Na subtiel wat mensen te hebben weggeduwd bereik ik de balie. Organisatoren staan mij vriendelijk te woord: er was één Israelische deelnemer, maar die heeft vlak van te voren afgezegd. Er zijn wel vier mensen die Israel vertegenwoordigen, elk in een ander orgaan.

Het gaat hier om een groots project van de UvA, waarop studenten van allerlei studierichtingen uit allerlei landen zich kunnen inschrijven, en dat duurt van maandag 25 tot en met zaterdag 30 mei. Je kunt er zeven studiepunten mee halen, wat staat voor zeven volledige werkweken. Er is een subsidiefonds voor studenten uit De Wereldlanden, waarvan gebruik is gemaakt door jongeren uit Boetan, Benin en Brazilië, die in jeugdhotels of bij mensen thuis zijn ondergebracht. Studenten van de School voor Journalistiek in Utrecht lopen rond voor het maken van een speciale krant. Dat is ook leerzaam voor de deelnemers, want zo leren zij de pers op de juiste wijze te woord te staan.

Men kon zich opgeven voor allerlei fora en commissies als vertegenwoordigers van allerlei landen. Je eigen land vertegenwoordigen mag niet. „Dat zou te gemakkelijk zijn," zegt iemand van de organisatie. Enkele organen die onderdeel maken van de Verenigde Naties zijn het First, Second en Third Committee - die zich ieder met verschillende onderwerpen bezighouden - en de Veiligheidsraad.

Ondanks de vele mensen is de eerste Israelische afgevaardigde snel gevonden. Het is de blonde Rick Lindeman (21), derdejaars planologie aan de Universiteit van Amsterdam. Rick loopt in donkerblauw pak met een vrolijk gezicht druk in het rond: hij is bezig met lobbyen en vindt het prima dat ik hem daarbij gadesla. „Eerst heb ik een resolutie opgesteld, nu moet ik proberen zoveel mogelijk landen uit mijn 'committee' achter mij te krijgen," legt hij uit. Het 'Second Committee', waar Rick in zit houdt zich bezig met milieuproblematiek. „Voor Israel is het water-issue heel belangrijk." De resolutie bevestigt het recht van VN-lidstaten om het water te gebruiken in gebieden onder hun beheer. Het gaat er nu om voor onze resolutie een zin te vinden die minder hard is."

'Met Syrië lobby je niet'

Nu lobbyt Rick met Costa Rica, Israel probeert haar standpunt in de resolutie van dit Zuidamerikaanse land te krijgen. Tevergeefs: „Je verwart water met veiligheid," vindt Costa Rica. „Er kunnen al raketten van Bagdad naar Tel Aviv worden geschoten, dus het behoud van de bezette gebieden is voor Israels veiligheid helemaal niet meer nodig."

Daar komt een meisje aan van de Israelische delegatie. In haar lichtblauwe broekpak zitten al kreukels van het harde werken. Ze vraagt waar de PLO is. Rick zegt dat hij het niet weet. „Dat is principieel," zegt Costa Rica. „Wij zijn niet principieel, we komen uit Israel," grapt Rick. Dan rent hij naar een Ambassadors Meeting.

In het Third Committee wordt het handvest van de Verenigde Naties aan revisie onderworpen en is Israel ook vertegenwoordigd. Door het meisje dat zonet al even voorbij kwam, Wietske Haringa (21), vierdejaars rechten aan de UvA. „Israel komt in deze committee niet heel direct aan bod, maar ik vorm mijn resolutie met de Israelische standpunten, naar Israelische gebruiken en het gewenste bereik. Maar, je moet soms wel water bij de wijn doen," zegt Wietske. „Landen zoals Syrië komen constant uit de hoek. Met Syrie lobby je niet."

Wietske koos voor Israel omdat ze meer over het land wilde weten. „Van de kranteberichten ken je de basis niet. Informatie kan je nooit ongenuanceerd bekijken, want als je joodse vrienden hebt hoor je wat anders dan als je Arabische vrienden hebt. Ik heb gesproken met joodse mensen die in Israel hebben gewoond. Israel wil de veiligheid waarborgen. Vanuit Palestijns oogpunt is dat anders." Zelf vindt Wietske de Israelische standpunten niet echt de hare. „Erg hè, zo'n ingewikkeld land? Ik had ook België kunnen nemen."

Rick, weer terug, had Israel niet op zijn verlanglijstje staan: „Ik lag echt helemaal dubbel toen ik hoorde dat ik Israel werd. Eigenlijk wilde ik Libanon zijn: zo'n half bezet landje. Of het Vaticaan. Dat pauselijke gewaad leek me wel grappig. Heb je trouwens misschien een keppeltje voor me?"

Rick begon pas midden april met voorbereiden. „Wat ik al over Israel wist, wist ik uit de pers. De door Unisca samengestelde readers waren nuttig." Voor specifieke informatie belde hij de Israelische ambassade in Den Haag, maar die was weinig behulpzaam, vindt Rick. Hij werd simpelweg doorverwezen naar de Internet-pagina's van de ambassade. „Ik heb gelezen dat Tel Aviv een coole stad is om uit te gaan. Daar wil ik best eens heen. Misschien begrijp ik dan beter hoe de bevolking in elkaar zit."

Jehosjoe'a Nof, de enige echte afgevaardigde uit Israel

Een vrouwelijke boodschapper in grijs mantelpak brengt Israel een briefje. Israel lacht.

Marie Hernandez uit New York houdt zich bezig met internationale vrede en veiligheid

Naast ons zit de afgevaardigde van Syrië, Clemens Schoell (30). Deze Duitser studeert politicologie in Berlijn en zit een jaar in Amsterdam als uitwisselingsstudent. Volgens hem zit Israel in een moeilijke positie: „De meeste landen zijn tegen Israel. Maar het heeft al veel VN-resoluties overleefd door ze te negeren." Opeens begint Israel aan Syrië haar resolutie uit te leggen. Ondertussen gaat het gerucht dat een paar landen uit hun rol dreigen te vallen: Amerika neemt een pro-Arabisch standpunt in.

Niels Wisse (25), vijfdejaars studente economische geografie in Utrecht, vertegenwoordigt Israel bij de World Trade Organization en had ook niet voor dit land gekozen. Hij had vanuit handelsoogpunt liever een controversiëler land toegewezen gekregen, zoals Indonesië. Hoewel hij nu andere kanten van Israel heeft gezien, bijvoorbeeld het waterprobleem, heeft hij niets nieuws geleerd. Israel is voor hem duidelijk. Niels verdwijnt, om nooit meer door mij te worden teruggevonden.

Woensdagavond heb ik zoals afgesproken telefonisch contact met Rick. De stemming is veranderd. De Israeldelegatie vond mijn aanwezigheid bij het lobbyen bij nader inzien wat vervelend en Rick adviseert mij bij het schrijven van dit stuk geen al te harde bewoordingen te gebruiken. Wie weet zou een doorgewinterde *ANYWAY*-lezer kritiek hebben op de antwoorden van de Israel-delegatie en dat zou vervelend zijn; voor de delegatie en voor mij. Verbouwereerd hang ik weer op.

'Eigenlijk wilde ik Libanon zijn'

Na het lobbyen volgt fase twee: de committees en fora gaan ieder apart vergaderen. In deze bijeenkomsten worden de resoluties die door het lobbyen tot stand zijn gekomen afgewezen of aangenomen; in dat laatste geval gaan ze naar de Algemene Vergadering.

Donderdagmiddag. Ik open een deur van een vergaderzaal van de Universiteitsbibliotheek en loop zo zachtjes mogelijk op mijn tenen de oude, houten trap af. De Second-Committee-vergadering is in volle gang. Een twintigtal studenten zit in een halfronde cirkel, onder wie Rick. Als een land een boodschap heeft voor een ander land, moet het een briefje schrijven. Een vrouwelijke boodschapper in grijs mantelpak brengt Israel een briefje. Israel lacht. Er wordt gestemd over een Syrisch amendement op een mij onbekende resolutie. „Any objections?" vraagt de voorzitter. Israel steekt als enige zijn hand op: „Objection." Het amendement is aangenomen. De laatste resolutie komt van Israel, Suriname en Nepal. Bijna iedereen is tegen. Deze resolutie wordt dus niet eens besproken. De vergadering wordt gesloten.

Tijdens het derde en laatste deel van het proces, de Algemene Vergadering, zitten First, Second en Third Committee bij elkaar. De voorstellen voor resoluties die de commissievergaderingen hebben overleefd moeten nu nog eens door de General Assembly komen. Lukt dat, dan zijn ze een definitieve resolutie geworden.

Deze grote vergadering heeft vrijdagochtend plaats in de Agnietenkapel. Eerst verdwaald tussen grachten en een nette-pakken-zee kom ik toch op de juiste plek terecht. „Ze zijn er nog niet," hoor ik de behulpzame organisatrice Marieke zeggen. Ik vraag me af wie ze bedoelt want het gebouw zit bomvol.

De vergadering wordt geopend in een volle zaal studenten op lange rijen stoelen. De voorzitter heet iedereen welkom, vertelt wat over de procedures en het statige gebouw. Verder blijkt Israel in elk geval vandaag, en misschien zaterdag, de laatste dag, helemaal niet, te worden behandeld, omdat moeilijke en onbelangrijke onderwerpen vaak zo laat mogelijk worden besproken, aldus Valentijn, een van de organisatoren.

In de verte zit de enige Israel afgevaardigde die ik nog niet heb gesproken, een sigaret achter haar rechteroor. De uit de Filippijnen afkomstige Marie Hernandez (21), studeert marketing & advertising in New York en combineert dat met een jaar UvA.

Tijdens de lunch in het Atrium spreek ik met haar. Maries antwoorden zijn diplomatiek zeer correct. Ze had nog niet veel over internationale politiek geleerd, besloot mee te doen met Unisca en kreeg Israel toegewezen. Niet haar keuze, maar achteraf goed, want ze vond het leerzaam. Ze vertegenwoordigt Israel in het First Committee. Dat houdt zich bezig met problemen rond internationale vrede en veiligheid. „Ik had eerst geen concreet beeld van Israel, heb dat nu wel en ik steun Israel in zijn doelen. De media geven vaak een verkeerd beeld van het Israelische standpunt en van de Israelische politiek."

Niet ver van haar vandaan zitten Rick en Wietske te eten. Ik ga even naar ze toe. Wietske weifelt als ik nog eens naar haar naam vraag („Komt die voluit in de krant?"). Pas als ik haar ervan kan overtuigen dat de *ANYWAY* en het NIW geen radicale kranten zijn waarin duidelijk één politieke lijn wordt verkondigd, draait ze weer bij. Aan Rick vraag ik wat hij nou bedoelde, woensdagavond. Hij zegt weer hetzelfde als door de telefoon. Maar je staat toch wel achter je eigen standpunten? Je bent het toch wel eens met de manier waarop je Israel hebt verdedigd? vraag ik. „Ja, dat natuurlijk wel," zegt hij. Dan moeten ze weer verder met vergaderen.

Als klap op de vuurpijl, blijkt er opeens toch nog een echte Israeli bij Unisca rond te lopen: Jehosjoea Nof (42), voormalig student geneeskunde. De zeer vriendelijke, doch wat verwarde toerist bezoekt zo nu en dan een Unisca-vergadering. Hoe hij aan zijn visitor's badge' komt weet eigenlijk niemand. Is zo'n conferentie iets voor in Israel? „De beste plek is het VN-gebouw in New York." Dat houdt Jehosjoea vol, wat ik ook probeer. Wel vindt Jehosjoe'a dat het meedoen aan deze conferentie nuttig is voor het gedrag van studenten. „Ze moeten leren zich correct te gedragen en bij Unisca wordt ze dat goed geleerd."

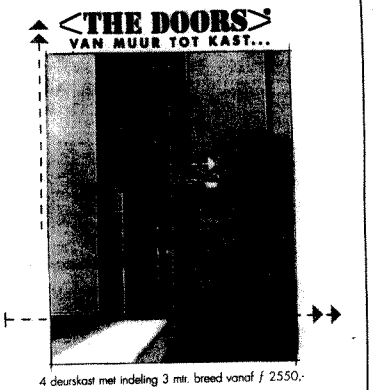

4 deurskast met indeling 3 mtr. breed vanaf ƒ 2.550,-

THE DOORS KASTEN

worden voor u in 40 werkplaatsen **op maat gemaakt**

Showroom/werkplaats:
Amsterdam, Jan Rebelstraat 5 (Osdorp) Tel.: 020 - 610 10 46
Breda, Van Coothplein 38 Tel.: 076 - 522 07 57
Utrecht, Ceylonlaan 14 (Kanaleneiland) Tel.: 030 - 280 30 38
Wijchen, Edisonstraat 33 (bij Nijmegen) Tel. 024 - 641 95 80
Schiedam, Westfrankelandsestraat 10 (bij de molens) Tel.: 010 - 426 30 93
Hoogeveen, Smirnoffstraat 33 Industrieterrein De Wieken Tel.: 0528 - 27 81 72
Harderwijk, Industrieterrein Overveld 17 (per half april open) Tel.: 0341 - 41 04 07
Naarden, Showroom Jan des Bouvrie, Het Arsenaal, Naardervesting Tel.: 035 - 694 29 82

Overige adressen, documentatie, prijzen vindt u op **www.woonnet.com/the-doors** of bel Amsterdam 020 - 610 10 46

UW VLIEGVAKANTIE BEGINT BIJ UW VOORDEUR MET:

CHAUFFEUR DRIVE

Retour Schiphol ƒ 30,00 p.p.

De unieke heen en weer service vanuit Amsterdam per luxe minibus.

Reservering minimaal 24 uur voor vertrek.

TEL.: 020-6314721

Koppelen per computer

door **Miriam Levy uit Ramat-Gan**

Vreemd, belachelijk, raar, grappig: dat waren de reacties van de studenten aan de Bar Ilan Universiteit in Ramat-Gan op het per post ontvangen van een aanmeldingsformulier voor een sjadchen-computerprogramma. Ook studenten. Alle Bar Banners hebben inmiddels een brief van dit huwelijksbureau ontvangen. De actie wordt momenteel zelfs uitgebreid tot iedereen die aan een Israelische universiteit staat ingeschreven. Ook komen er bij alle ingangen van alle universiteitsgebouwen in Israel formulieren te liggen.

Het idee om alle studenten in een sjadchen-computerprogramma te zetten kwam van computerfreak Ronen Yaniv (25), zelf student aan de Bar Ilan. „Mensen koppelen was altijd al een hobby," zegt Yaniv. „Ik heb al diverse keren vrienden van mij bij elkaar gebracht. Soms mislukt het, maar twee keer is er zelfs een huwelijk uit voortgekomen. Twee anderen hebben zich van de week verloofd. Ik vind het leuk als ik zo aan het geluk van mensen kan bijdragen."

Dat het idee juist op de Bar Ilan ontstond, kan geen toeval zijn: deze instelling staat bekend als de sjadoech-plaats - de huwelijksmarkt - van modern-religieus Israel. Ruim zestig procent van de studenten bestaat uit vrouwen. Mannen zijn er een schaars goed, wat de piek voor de buitenwereld juist weer een paradijs maakt voor andere jonge mannen.

De druk op religieuze jongeren om te trouwen is groot en de meeste van de religieuze twintigers zijn dan ook al in het huwelijk getreden. Dat gebeurt vaak in het begin van de studententijd. Vaak combineren beide echtelieden werk en studie, in andere gevallen stopt de nieuwbakken bruid met haar studie en wordt zij kostwinner, om sodra haar man is afgestudeerd en een baan heeft gevonden, de boeken weer op te pakken. Maar ook seculiere Israeli's trouwen jonger dan Nederlanders. Je trouwt in Israel snel en graag en bijna iedereen heeft wel eens een 'blind date' gehad. Over het algemeen trouwen de Sefardiem eerder dan de Asjkenazisten, maar ongeacht etnische of religieuze achtergrond, uiteindelijk zoekt iedereen in Israel voor iedereen, overal en altijd.

Waarom was een speciaal programma dan toch nog nodig? Yaniv: „Ik ken zelf veel mensen, ook doordat ik werk bij de studentenvereniging waarvan ik lid ben, maar ik weet dat anderen minder contacten hebben."

Hoe het programma werkt? Ronen: „Het gaat om vier pagina's met basisvragen. Eén deel gaat over jezelf: hoe oud ben je, wat doe je in het dagelijks leven, waar kom je vandaan, hoe zie je eruit, wat zijn je hobbies, wat voor soort persoon bent je. Vrij algemene vragen. Het andere deel gaat over je gewenste partner: hoe oud moet die zijn, hoe moet die eruit zien, wat voor hobbies moet hij of zij het liefst hebben, moet die partner religieus zijn en hoe zie je dat graag terug in zijn of haar levenswijze. Als iemand dit alles invult en naar ons toestuurt gaat de computer aan de slag. Elke maand krijgt je dan per post, kor of e-mail een lijst van ongeveer tien mensen die misschien bij je passen met hun telefoonnummer. Daar stopt ons werk: vanaf dat moment mag je zelf uitmaken wat je ermee doet. We hebben al veel reacties gekregen, de meeste erg positief. We garanderen vanzelfsprekend volledige discretie."

Navraag leert dat niet iedereen positief denkt over de actie. Chowa (21): „Ik vond het nogal vreemd, want ik had nergens om gevraagd en wie zegt dat ik een sjadoech nodig heb? Bovendien lijkt het mij niets om op zo'n manier iemand te ontmoeten. Maar mijn kamergenote vond het wel een goed idee en heeft zich ingeschreven. Ze is al twee keer met een jongen uit geweest die ze zo heeft leren kennen."

Jasel (26): „Een belachelijk idee. Ik ga toch niet met iemand uit die ik via een formulier heb leren kennen?!"

Chaim (24): „Ik was nogal verbaasd. Maar toen ik de vragen ging lezen, vond ik het eigenlijk wel een grappig idee. De informatie die wordt gevraagd is echter nogal oppervlakkig - er worden alleen wat basisvragen gesteld - en ik weet daarom niet of er echt iets uit kan komen. Voor mij is het niet de manier, maar als andere mensen het zo willen doen, waarom ...?"

Yaniv zelf is nog 'single'. Er zijn wel eens vrienden geweest die hem hebben geprobeerd te koppelen, maar tot nu toe ...

Hoe dan ook, hij is zeer positief reageert, maar wij dringen niets op. Als iemand wil meedoen, kan dat, als hij niet wil, is dat ook goed. Wij zijn al blij als het lukt voor een paar mensen. Het kan natuurlijk altijd mis gaan, maar dat kan ook als je iemand op een andere manier leert kennen."

Yaniv zelf is nog 'single'. Er zijn wel eens vrienden geweest die hem hebben geprobeerd te koppelen, maar tot nu toe ...